

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Duczmal
Sędziowie:	SSA Ewa Sikorska-Krysztafkiewicz (spr.) SSO del. do SA Marek Kordowiecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Włodzimierza Świtońskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012r.

rozpoznał sprawę **A. W. (1) (W.)**

oskarżonego z art. 148 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn. akt II K 271/11

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok
2. koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi oskarżony w tym opłatę 600zł (sześćset złotych) za II instancję
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. S. kwotę 738zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. T. kwotę 1.005,45zł (tysiąc pięć złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej M. W. w postępowaniu odwoławczym.

Marek Kordowiecki Urszula Duczmal Ewa Sikorska-Krysztafkiewicz

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne i wykonalne z dniem 29.11.2012r.

Poznań, dnia 29.11.2012r.

Sędzia Sądu Apelacyjnego

Ewa Sikorska-Krysztafkiewicz

UZASADNIENIE

A. W. (1) oskarżony został o to, że w dniu 7 października 2011 roku w C., woj. (...) na terenie posesji przy ul. (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia, będąc w stanie nietrzeźwości pozbawił życia K. B. w ten sposób, że kopiąc pokrzywdzonego kilkakrotnie w głowę obutą w ciężkie obuwie robocze spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia pnia mózgu, skutkującego jego śmiercią

tj. o czyn z art. 148 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z 11.04.2012r. sygn. akt II K 271/11 orzekł, iż:

„1. oskarżonego A. W. (1) (W.) uznaje za winnego tego, że w dniu 7 października 2011 roku w C., woj. (...) na terenie posesji przy ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przewidując możliwość pozbawienia życia K. B. i godząc się na to, kilkakrotnie kopnął pokrzywdzonego w głowę nogą obutą w ciężkie obuwie robocze doprowadzając do stłuczenia głowy i mózgu pokrzywdzonego z rozległym stłuczeniem pnia mózgu, skutkującym zgonem K. B. tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 kk i za to na podstawie art. 148 § 1 kk **wymierza mu karę 12 (dwanaście) lat pozbawienia wolności**, orzekając na podstawie art. 62 kk jej odbywanie jej w systemie terapeutycznym

„2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. W. (1) obowiązek zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę w części i z tego tytułu zasądza od oskarżonego na rzecz M. W. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) złotych

„3. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/11 na karcie 148-149 akt pod poz. 2 oraz pod poz. 11 - w postaci buta lewego typu opinacz – zarządzając jednocześnie ich zniszczenie

„4. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić:

a) oskarżonemu A. W. (1) – dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/11 na karcie 148-149 akt – pod poz. 11 (z wyłączeniem dowodu w postaci buta lewego typu opinacz)

b) A. W. (2) – dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr I/11 na karcie 148-149 akt pod poz. 10

c) M. W. – dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/11 na karcie 148-149 akt pod poz. 6 i pod poz. 24

„5 na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 października 2011 roku do dnia 11 kwietnia 2012 roku i nadal”.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego.

Autor apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

„1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie agresywnego zachowania się pokrzywdzonego w stosunku do niego, jak również rzeczywistego istniejącego między oskarżonym i pokrzywdzonym konfliktem związanym z kradzieżą przez pokrzywdzonego oraz gróźb wypowiedzianych przez pokrzywdzonego w kierunku rodziny oskarżonego,

- art. 4 kpk poprzez nieuwzględnienie wszystkich niezbędnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a zwłaszcza związanych ze stanem jego zdrowia, jak również warunkami środowiskowymi, w których wychowywał się oskarżony,

„2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść poprzez uznanie:

- że pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym nie doszło do żadnego sporu oraz, że pokrzywdzony nie był w stosunku do oskarżonego agresywny w sposób opisany przez oskarżonego,

- że do zgonu pokrzywdzonego doszło w wyniku zadawania w jego głowę ciosów obutą w ciężkie obuwie nogą, gdy brak jest jednoznacznych danych świadczących o momencie zadania ciosu przesądzającego o

śmierci pokrzywdzonego,

- że oskarżony w żaden sposób nie dążył do udzielenia pokrzywdzonemu pomocy,

„3) rażąco niewspółmierność (surowość) kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 12 lat pozbawienia wolności oraz orzeczeniu na rzecz M. W. środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 20.000 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty autor apelacji wniósł:

„o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji

do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie, że oskarżony w miejscu i czasie ustalonym przez Sąd I instancji uderzając dłońmi, pięściami oraz kopiąc pokrzywdzonego obutą nogą po całym ciele, jak również w głowę spowodował u pokrzywdzonego liczne otarcia naskórka, podbiegnięcia krwawe, rany tłuczone obu warg oraz stłuczenia pnia mózgu, które to obrażenia skutkowały chorobą realnie zagrażającą życiu, a następnie doprowadziły do śmierci pokrzywdzonego, to jest dopuścił się czynu z art. 156 § 3 kk i wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz uchylenia orzeczenia środka karnego. W przypadku utrzymania przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynu o znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz uchylenie orzeczenia o środku karnym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Stwierdzić należy, iż przyjęta w zaskarżonym wyroku kwalifikacja czynu oskarżonego A. W. (1) jest trafna, a wymierzona kara odpowiada jego winie.

Wbrew argumentom zawartym w apelacji stanowisko Sądu I instancji co do winy i kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego nie nasuwa zastrzeżeń.

Jak wynika z obszernych motywów zaskarżonego wyroku Sąd I instancji rozważył wnikliwie wszystkie dowody mające istotne znaczenie dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych oraz wskazał przesłanki, na podstawie których uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy z zachowaniem wymagań art. 424 kpk w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył okoliczności jakie miał na względzie przy wymiarze kary. W szczególności za słuszną podstawę ustalenia winy oskarżonego przyjął Sąd I instancji zeznania świadków A. W. (3), A. W. (2), M. Ż. we wskazanej części wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadków S. C., a także opinie biegłego M. S. i opinię sądowno – psychiatryczną oraz wymienione dokumenty.

Należy podkreślić, iż rozumowanie Sadu I instancji w kwestii dowodów nie wykazało ani błędu logicznego ani żadnych nieudomowień.

Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy po wnikliwym przeanalizowaniu całokształtu wyjaśnień oskarżonego wskazał w jakiej części uznał je za wiarygodne a w jakiej za nie odpowiadające prawdzie przy czym stanowisko swoje w tym względzie logicznie i przekonująco uzasadnił. Należy jednocześnie podkreślić, iż apelacja na poparcie swego twierdzenia o dokonaniu przez Sąd niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego nie przekroczyła tego rodzaju okoliczności, które mogłyby tę ocenę podważyć.

Nie budziła również wątpliwości ocena pozostałych dowodów dokonana przez Sąd I instancji.

Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy zgodnie ze swymi uprawnieniami wynikającymi z art. 7 kpk ocenił zebrane dowody z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Brak błędu w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji nie pozwalał ani na inne – proponowane w apelacji – zakwalifikowanie czynu oskarżonego ani na złagodzenie wymierzonej mu kary.

Twierdzenia apelacji jakoby Sąd I instancji niesłusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie agresywnego zachowania się pokrzywdzonego w stosunku do oskarżonego nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym sprawy. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił – jak wskazano wyżej – wyjaśnienia oskarżonego, nadto na brak nasilenia agresji ze strony pokrzywdzonego wskazują zeznania świadka S. C. oraz A. W. (2), a także zapis ostatniego fragmentu zdarzenia przez A. W. (3) zawierającego słyszalne ordynarne wyzwiska i groźby padające tylko ze strony oskarżonego nie zaś pokrzywdzonego. Przy czym Sąd Okręgowy nie pominął tego, że między oskarżonym a pokrzywdzonym wcześniej dochodziło do nieporozumień i kłótni, a co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy bardzo dokładnie wyjaśnił dlaczego stanowisko obrońcy, iż zamiarem oskarżonego było wyłącznie spowodowanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała, zaś skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego objęty był jego nieумыślnością nie może być uznane za trafne.

Ustalenia Sądu I instancji, że oskarżony czynem swym wyczerpał znamiona zbrodni określonej w art. 148 § 1 kk w świetle ujawnionego w czasie przewodu sądowego materiału dowodowego nie mogą ulegać żadnej wątpliwości.

W świetle omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów z osób i dokumentów a także opinii wydanych przez biegłego M. S. uprawniony był Sąd I instancji do uznania, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 148 § 1 kk.

Sąd Okręgowy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zastosował trafną kwalifikację czynu oskarżonego uzasadniając przy tym dlaczego wyłączył inne kwalifikacje w tym z art. 156 § 3 kk.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumenty Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnośnie braku możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 156 § 3 kk.

Należy podkreślić, iż ustalenia Sądu I instancji w kwestii winy oskarżonego zostały dokonane na podstawie wnikliwej i obiektywnej oceny materiału dowodowego oraz na podstawie prawidłowej oceny prawnej przypisanego mu czynu.

Uznając motywy zaskarżonego wyroku w tym zakresie za słuszne należy zauważyć, iż apelacja ograniczała się do przeciwstawienia ocenie dokonanej przez Sąd I instancji własnego poglądu na wyniki przewodu sądowego, przy czym na poparcie swego stanowiska powoływała się na okoliczności rozważane przez ten Sąd.

Nie budziło również wątpliwości stanowisko Sądu I instancji w kwestii kary wymierzonej oskarżonemu.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego Sąd ten uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, w tym związane z jego stanem zdrowia. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 424) Sąd Okręgowy wśród okoliczności łagodzących miał na uwadze zdiagnozowany przez biegłych stan psychiczny oskarżonego tj. występowanie u niego anomalii osobowości oraz choroby alkoholowej. Sąd ten uznał, iż wprawdzie

biegli stwierdzili, że ujawnienie tych zaburzeń nie miało wpływu na poczytalność oskarżonego, to jednak stan chorobowy oraz dysfunkcje psychiczne oskarżonego nie mogą pozostać bez wpływu na wymiar kary.

Sąd Okręgowy przy wymiarze oskarżonemu kary miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące jak też ważne okoliczności obciążające, pominięte przez skarżącego milczeniem.

Sąd I instancji swoje stanowisko w kwestii kary wymierzonej oskarżonemu uzasadnił w sposób wyczerpujący i przekonywujący wskazując dlaczego wymierzył karę 12 lat pozbawienia wolności, a nie 15 lat, której wymierzenia domagał się prokurator.

Należało uznać, iż wymierzona oskarżonemu kara swą dolegliwością nie przekracza stopnia jego winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, spełni też wymogi prewencji generalnej tj. wpłynie na ugruntowanie w społeczeństwie przekonania, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca – przeciwnie – spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę 12 lat pozbawienia wolności orzekł – mając na uwadze stanowisko biegłych psychiatrów i psychologa - terapeutyczny system jej wykonania (art. 62 kk).

Również orzekając o wysokości zadośćuczynienia za doznaną przez oskarżycielkę posiłkową krzywdę wskutek śmierci jej brata Sąd I instancji swoje stanowisko przekonywująco uargumentował.

Obrońca oskarżonego kwestionując wysokość zasądzonego zadośćuczynienia od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej powołał się w apelacji na okoliczność rozważoną przez Sąd I instancji, a co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd ten wskazał dlaczego zasądził jedynie kwotę 20.000 zł a nie 60.000 zł, której domagała się z tytułu zadośćuczynienia M. W..

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podzielenia stanowiska autora apelacji, iż wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności razi swoją surowością, brak jest również podstaw do przyjęcia rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji orzekając o karze miał na względzie całokształt ustalonych w toku postępowania karnego okoliczności, a więc także okoliczności łagodzące na które powołuje się apelacja jak też nader istotne dla wymiaru kary okoliczności obciążające.

Podzielając stanowisko Sadu Okręgowego w kwestii kary Sad Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia również w tej kwestii apelacji obrońcy oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk, a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu i oskarżycielce posiłkowej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 , § 14 ust. 7 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.Nr 163, poz. 1348 z p. zm.).

Marek Kordowiecki Urszula Duczmal Ewa Sikorska-Krysztafkiewicz

N.M)